

Fragment van een brief.

schrijven, om tot doctor in de letteren te worden bevorderd. Hij kleepte zich op losse, artistieke wijze en wist de pet „onnavolgbaar coquet” zooals de Génestet zich uitdrukt, op zijn lange haren te plaatsen. Met de handen op den rug en den stok in verticale richting tegen zijn schouder geleund, flaneerde hij, volgens de beschrijving van een zijner tijdgenooten, langs Breestraat en Rapenburg, de oogen rechts en links gewend, of er iets van zijn gading viel waar te nemen, gewoonlijk door een dog gevolgd, die hem op zijn hielen nasloop en een zacht gebrom liet hooren, als men een schuinschen blik op den „baas” wierp, alsof hij zeggen wilde, stoor den man niet in zijn opmerkingen. Er waren enkelen onder zijne medestudenten, die hem in zijn uiterlijkheden trachtten na te bootsen en die, zooals hij, een pet van vreemd model droegen, alsof het geheim zijner talenten in dit exentriek hoofddeksel verscholen lag. Hij werd overigens tot de zoogenaamde „zonderlingen” gerekend, met een zekere neiging tot eenzelligheid, die op lateren leeftijd in